

Overbevisning, at disse Foredrag ville inden for Arbejdernes Kreds finde en baade villig og interesseret Tilhørerkreds, og jeg tror, at der ved dem vil kunne udsprede megen nyttig Oplysning.

Til Slutning vil jeg omtale et lille Punkt med et Par Ord. Det angaar en Bevilling af 38,000 Kr. til den tekniske Skole i Odense. Vi have jo den Regel her i Rigsdagen, at der til saadanne Skoler gives en Tredjedel af den Sum, som det i det hele drejer sig om. Nu er den Sum, som det her drejer sig om til Opførelse af en teknisk Skole i Odense, ikke mindre end 187,000 Kr. Hvis Staten skulde tilskyde Tredjedelen, vilde det altsaa blive ikke 38,000 Kr., men over 62,000 Kr., men det gøres gældende fra Regeringens Side, at den tekniske Skole i Odense i 1882—83 og i 1891—92 fik et Tilskud af i alt 25,000 Kr., og dette Beløb bliver nu trukket fra det Beløb, som ellers vilde tilkomme Skolen. Det forekommer mig dog, efter at jeg har undersøgt denne Sag nøjere, at den højtærede Minister har været vel streng over for denne Skole. Det har nemlig vist sig, at den gamle tekniske Skole i Odense er alt for lille, at man maa forlade det Hus, man nu har, og opføre en ny Skole paa et andet Sted. De Penge, som de have staaende i den gamle tekniske Skole, kan Bestyrelsen for Skolen imidlertid ikke redde, og den vil derved komme til at lide et Tab af omtrent 25,000 Kr. Det forekommer mig, at man med Rette kunde have forlangt, at Staten dækkede Tredjedelen af dette Beløb, saa at Tilskuddet blev 38,000 Kr. plus $\frac{1}{3}$ af 25,000 Kr., altsaa saadant noget som 46—47,000 Kr. Jeg synes, at det havde været ret og billigt at betragte Sagen paa denne Maade. Det maa erindres, at Skolen i Odense spiller en større Rolle end de fleste tekniske Skoler omkring i Provinserne, idet den er teknisk Skole ikke alene for selve Odense, men for hele Fyn og det sydlige Jylland, og, saa vidt jeg ved, dimitterer disse Elever til Akademiet her i Kjøbenhavn. Den er altsaa sikkert af større Betydning end andre tekniske Skoler. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til Ministeren at tage denne Sag under fornyet Overvejelse. Det er jo meget muligt, at der i Aar ikke kan gøres noget ved Sagen paa Finansloven, men vi have oftere set, at den Slags Sager kunne komme igen som Efterbevillinger. Jeg skal saaledes nævne, at vi for to Aar siden havde en Sag til Behandling her i Rigsdagen, som angik en Efterbevilling til den

tekniske Skole i Skive, og at den fik efterbevilget et Beløb af 1,600 Kr. Jeg tror, at, naar Sagen bliver tagen op til fornyet Overvejelse, er det muligt, at de forskellige Parter ville komme til det Resultat, at det er ret og billigt, at den tekniske Skole i Odense faar et Tilskud paa omtrent 8,000 Kr. mere, end der er foreslaaet.

J. Hage: Jeg har paa et enkelt Punkt indtaget en Særstilling, ligesom jeg har gjort det tidligere, og da det er et principielt Spørgsmaal, skal jeg tillade mig at berøre det med nogle Ord. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal give indtil 25,000 Kr. for at opretholde Dampskibslinien Frederikshavn—Gøteborg. Forholdet er jo dette, at det bestandig er gaaet tilbage paa denne Linie. Det er ikke længere en Forbindelse med Sverige, som virkelig har Betydning. Det fremgaar af Tallene, at denne Route er i stærkere og stærkere Tilbagegang. I 1895 var Brutto-Opsejlingen 51,000 Kr., i 1896 47,000 Kr. og i 1897 35,913 Kr. Det ses altsaa, at det gaar rask ned ad Bakke for denne Route. Det er efter min enfoldige Mening et Tegn paa, at denne Route skal gaa ud af Livet og afløses af andre, men jeg ser, at det er den almindelige Mening, at jo daarligere det gaar for en saadan Route, jo mere det bevises, at den ikke har den Betydning, den skal have, desto større Opfordring er der for Statskassen til at subventionere den. Man ræsonnerer aabenbart som saa, at naar en Route kan betale sig, er der ikke Grund for Statskassen til at yde Tilskud — og hvorledes skulde den ogsaa saa komme til at yde Tilskud? Hvad der kan siges til Fordel for denne Route, er, at der er en Del Mennesker, som have vænnet sig til at sælge deres Fisk — det er Hovedartiklen, der beforders paa Routen — i Gøteborg og Omegn. Man skulde tro, at det naturlige var, at naar en saadan Route ikke kunde betale sig, søgte disse Folk at sælge deres Fisk i Hamborg eller paa andre Fiskemarkeder, men nej — Staten skal give 25,000 Kr., og til næste Aar antager jeg, at det vil blive 30—40,000 Kr., som vel ogsaa beredvillig ville blive ydede, for at de kunne faa solgt deres Fisk paa det Sted, hvor de nu en Gang have vænnet sig til at sælge. Jeg tror, det er en farlig Vej at komme ind paa. Jeg ved nok, at nogle ræsonnere saaledes, at da man giver til saa meget, kan man ogsaa give til dette Formaal, men jeg vil hellere vende det om og sige, at da vi